

Thành kính thắp nén hương : Tưởng niệm GS Bùi Văn Mạnh

Tôi là Dương Ngọc Sum, cựu học sinh và GS Pétrus Ký và nhà tôi là Hồ Thị Hiệp cũng là GS Pétrus Ký, trước đó có dạy ở Trường Nữ Trung Học Mỹtho sau đổi là Lê Ngọc Hân.

... Chúng tôi được biết tin buồn GS Bùi Văn Mạnh đã qua đời tại Bắc Cali, thọ 94 tuổi... Tôi đã được học với Thầy môn Pháp Văn tại Trường Pétrus Trương Vĩnh Ký, cách nay 50 năm. Thầy khổ người trung bình, hiền lành, thương yêu học sinh và tận tâm dạy dỗ. Lên lớp, Thầy thường mặc một bộ complet trắng, áo veste kiểu 4 túi, ngắn tay, thắt cà vạt... Qua các bản tin của Hội NĐC-LNH, tôi được biết Thầy Cô và gia đình định cư tại San Jose. Tôi cũng được nhìn thấy ảnh Thầy Cô trong các bản tin này, nhưng chưa được hân hạnh gặp lại Thầy.

Trong các dịp phát biểu về sự tương quan mật thiết giữa hai trường trung học Pétrus Ký và Nguyễn Đình Chiểu, tôi đều luôn nhắc đến quý vị giáo sư đã được chuyển từ Trường NĐC về Trường PK trong đó có Thầy Bùi Văn Mạnh, Thầy Phạm Văn Lược, Thầy Phạm Văn Kính, Thầy Lê Ngọc Toàn...

Nay thì Thầy đã vĩnh viễn ra đi, sẽ không còn dịp gặp lại Thầy nữa. Nhân sinh thất thập cổ lai hy, nhờ phúc đức Thầy đã thọ được 94 tuổi với Cô với cháu và môn sinh. Tôi xin được chia sẻ sự mất mát lớn lao này với Cô, với các Anh Chị, cùng tang quyến. Thành kính thắp nén hương khấn nguyện hương linh Thầy sớm tiêu điều miền vĩnh cửu.

Xin vĩnh biệt Thầy Bùi Văn Mạnh

***Vĩnh biệt Thầy ơi! Vĩnh biệt đời
Tiếc thương, thương tiếc cũng đành thôi
Tuổi già, bệnh khó, vô phương cứu
Cải số, than ôi! Chẳng động rồi
Bao năm tận tụy trong NGÀNH GIÁO
Một phút đành xa hết mọi người
Từ Bắc Cali nghe tin dữ
Thắp hương khấn nguyện dạ bồi hồi.***

SUM DƯƠNG (2000)

Khi Mùa Thu Đến (Nhớ đến thầy Bùi Văn Mạnh)

Bây giờ thì tôi mới nhận ra khi còn theo học tại trường Nguyễn Đình Chiểu Mỹ Tho tôi đã trải qua những lúc lè loi nhứt trong niên khoá khi mùa thu đến. Đó là thời gian những lớp khác đã đóng cửa trong những ngày cuối tuần thì lớp Pháp văn của chúng tôi tiếp tục hoạt động một cách chuyên cần. Lớp của chúng tôi tọa lạc tại tầng thứ nhứt của một cao ốc đồ sộ. Dưới bầu trời hơi gợn mây, mưa chậm rãi kéo dài lê thê. Đây là tháng mười trong năm. Lá đã vàng và rơi lả tả trên sân cỏ, khô héo gần hết phơi mình hứng chịu những hạt mưa vô tình.

Lớp Pháp văn tôi theo học do giáo sư Bùi Văn Mạnh phụ trách. Lúc ấy người đã quá tuổi năm mươi, trông xanh xao và gầy gò vì bệnh hoạn. Tuy nhiên tôi biết người đang ở trong thời kỳ bình phục. Người rất tận tụy với công việc dạy dỗ dù trong tình trạng sức khoẻ không hoàn hảo. Người muốn tất cả học sinh của người học hành tấn tới và đậu kỳ thi cuối năm.

Tôi còn nhớ rõ mỗi lần đến học, lớp Pháp văn mà chúng tôi say mê kéo dài được hơn bốn mươi lăm phút chưa kể giờ ra chơi. Như thế là đủ lắm rồi thầy ơi! Tôi còn nhớ sau buổi học chiều hôm ấy, còn bốn tiếng đồng hồ chúng tôi không biết phải làm gì. Chúng tôi đi dọc theo hàng ba, hoặc vào lớp học, đầu lúc này bác concierge đã phải then cài kỹ lưỡng.

Ngoài sân, mùa thu đến với gió nhẹ và lạnh với những chiếc lá nằm la liệt trên mặt đất. Thêm vào cảnh tĩnh mịch đó, cơn mưa đang nhẹ nhàng đôi khi tạt vào mặt lại có một sức hấp dẫn kỳ diệu khiến người thiếu niên cô đơn là tôi có thể tiếp thu một cách dễ dàng và tự nhiên.

Thầy Mạnh họ khức khắc thường lắm; rõ ràng việc đó rất khó chịu cho thầy. Sau này đi học xa, tôi không còn dịp gặp lại thầy để nghe những lời thân ái. Tuy nhiên, tôi vẫn thường được trò chuyện với các con của thầy,

cũng là bạn học của tôi. Tôi rất đau buồn khi nghe tin thầy Mạnh qua đời trước khi tôi viết bài này.

Mùa thu 2003
T.N.H. (Ohio)